

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Marka Bedřicha a soudců JUDr. Jitky Hroudové a Mgr. Marka Zimy ve věci

žalobce: A. E., narozen X, státní příslušnost Ruská federace
bytem v ČR X
zastoupený JUDr. Irenou Strakovou, advokátkou,
sídlem Karlovo nám. 18, 120 00 Praha 2

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**,
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 5. 2023, č. j. OAM-63794-24/ZM-2022

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 5. 2023, č. j. OAM-63794-24/ZM-2022 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaný zamítl žádost žalobce ze dne 15. 9. 2022 o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty se dle § 44a odst. 11 ve spojení s § 46e odst. 1 a dále ve spojení s § 37 odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České

Shodu s prvopisem potvrzuje H. P.

republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), neboť žalobce byl pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu.

2. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že v průběhu řízení o žádosti si vyžádal v případě žalobce ke dni 8. 2. 2023 výpis z evidence Rejstříku trestů ČR a zjistil, že v tomto výpise figuruje záznam o odsouzení žalobce pro trestný čin. Žadatel byl totiž uznán vinným ze spáchání úmyslného trestného činu dle § 283 odst. 1 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „trestní zákoník“). Rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 5 vydaným dne 5. 10. 2021 pod č. j. 1 T 118/2021-130 byl žalobci za tento trestný čin uložen podmíněný trest odnětí svobody s výměrou 1 roku, dále peněžitý trest a trest propadnutí věci.
3. Nadto žalovaný zjistil, že s žalobcem bylo Obvodním ředitelstvím policie Prahy 1 vedeno vyšetřování. Z doručeného sdělení ze dne 10. 02. 2023, č. j. OAM- 63794-19/ZM-2022, vyplynulo, že žalobce byl dne 21. 5. 2020 zadržen policií při řízení osobního automobilu, přičemž v jím řízeném vozidle byly nalezeny omamné a psychotropní látky, kdy žadateli bylo následně sděleno obvinění z přečinu přechovávání omamné a psychotropní látky a jedu dle § 284 odst. 2 trestního zákoníku. Dne 23. 11. 2020 byla v dané věci podána obžaloba k Obvodnímu soudu pro Prahu 1 a usnesením ze dne 18. 01. 2021 bylo podmíněně zastaveno trestní stíhání žalobce a stanovena zkušební doba. Žalovaný poukázal, že žalobce byl dle výše uvedeného později odsouzen v obdobné věci k podmíněnému trestu odnětí svobody, tedy nejednalo se o jediné prokázané provinění žalobce.
4. Uvedený skutkový stav věci dle žalovaného odpovídá důvodu pro neprodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty dle § 44a odst. 11 ve spojení s § 46e odst. 1 a dále ve spojení s § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, neboť žalobce byl pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu. Žalovaný dále poukázal, že žalobcovo odsouzení nebylo dosud zahlazeno.
5. Žalovaný v případě žalobce neshledal ani nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života žalobce. Žalobce je zletilý, svéprávný, zdravý. Žalobce neidentifikoval blízké rodinné příslušníky, identifikoval pouze rodiče, avšak ani z Cizineckého informačního systému nevyplývá, že by takové osoby měly pobývat na území České republiky. Žalobce na území nevlastní ani nemovitý majetek. Žalobce sice disponuje pobytoým oprávněním na území České republiky od roku 2015, kdy si mohl na území vytvořit již určité vazby, avšak žalobce si měl být vědom, že přechovávání a distribuce omamných a psychotropních látek, kdy žalobce byl navíc opakovaně obviněn v této věci a z toho jednou pravomocně odsouzen, je závažným protiprávním jednáním. Žalobce dále při absenci vyjádření k seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí neuvedl ani překážky, které by mu příkladně bránily ve vycestování do země původu.

Žalobní body

6. Žalobce namítl, že žalovaný nedostatečně zjistil skutkový stav věci. Není sporu o tom, že byl žalobce Obvodním soudem pro Prahu 5 pravomocně odsouzen za spáchání přečinu a byl mu uložen podmíněčný trest v délce trvání 24 měsíců, peněžitý trest a trest propadnutí věci. Žalobce prokázal, že uhradil peněžitý trest v plné výši. Dne 4. 6. 2023 požádal soud o prominutí části trestu a vydání skutečnosti, že se osvědčil. Žalobce namítl, že se žalovaný dostatečně nezabýval jeho celkovou životní situací, kdy tento do ČR přicestoval v roce

2015 studovat, v roce 2017 získal osvědčení o znalosti češtiny na úrovni B1, od roku 2020 je zaměstnán na pozici asistenta ve společnosti RUSLOGOS, s.r.o., kde komunikuje a zprostředkovává veškeré služby pro studenty často přesahující jeho pracovní náplň, zaměstnavatelem je velmi ceněn. Žalobce uvádí, že je plně začleněn do života v ČR, svého pochybení velmi lituje a uvádí, že se v jeho případě jednalo o mladickou nerozvážnost, uznal svou vinu, projevil sebereflexi, zapojil se do pracovního života a dlouhodobě žije v partnerském vztahu. Nuceným vycestováním pak mohou být dotčena žalobcova základní práva, kdy trest vyhoštění mu soudem sice uložen nebyl, avšak dopady rozhodnutí o zamítnutí žádosti o prodloužení zaměstnanecké karty do soukromého života žalobce jsou obdobné. Trest vyhoštění přitom nemůže být uložen tehdy, pokud to vylučují osobní poměry cizince. Žalobce se domnívá, že není záměrem zákonodárce rozšířit dopady uloženého trestu do dalších subjektivních práv žalobce. Obvodní soud pro Prahu 5 ve svém rozsudku jednoznačně odůvodnil jednotlivě uložené tresty a zohlednil dosavadní bezúhonnost žalobce, přiznání viny, sebereflexi a projevenou lítost. Žalobce dále namítl, že správní orgán nepostupoval v souladu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 3. 2013, č.j. 8 As 18/2012 - 45, který uvádí v bodě 31, že v případech, které spojují otázku možného porušení práva na respektování rodinného a soukromého života a otázku nuceného vycestování cizince, je nutné vycházet především z judikatury Evropského soudu pro lidská práva vztahující se ke článku 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“). Dále odkázal na nález Ústavního soudu, sp. zn. III. US 150/99, a uvedl, že formalistický přístup orgánů veřejné moci dle judikatury Ústavního soudu nesmí být tolerován.

Vyjádření žalovaného

7. Žalovaný svém vyjádření k podané žalobě uvedl, že vzhledem k tomu, že nedošlo k zahlazení odsouzení žalobce, důvod pro zamítnutí žádosti žalobce stále trvá. Na žalobce je třeba i nadále nahlížet jako na osobu, která není trestně zachovalá. Nelze hovořit o formalismu ze strany žalovaného. K tomu žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 9. 2015, č. j. 6 Azs 163/2015-47. Zákon nedává žalovanému žádný prostor pro správní uvážení. Ke stejnému závěru dospěl i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 18. 12. 2008, č.j. 7 As 21/2008-10.
8. Žalovaný by nemusel či spíše nemohl žádost žalobce z výše uvedeného důvodu zamítnout pouze tehdy, vedlo-li by neprodloužení doby platnosti jeho zaměstnanecké karty k porušení závazků, které vyplývají ČR z mezinárodního práva. Zákon o pobytu cizinců totiž neukládá v případě důvodu uvedeného v § 37 odst. 1 písm. a) žalovanému povinnost zabývat se přiměřeností dopadu takového rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince v intencích § 174a téhož zákona. Žalovaný je samozřejmě jako orgán státu povinen brát v úvahu také závazky vyplývající z mezinárodních smluv. V tomto případě přichází v úvahu závazek státu zdržet se zásahu do rodinného a soukromého života jednotlivce dle čl. 8 Úmluvy. Tedy v případě, že by žalovaný shledal, že by neprodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty bylo rozporné s čl. 8 Úmluvy, žádost by nezamítnul a byly-li by splněny další zákonem stanovené podmínky, dobu platnosti tohoto povolení by prodloužil. Žalobce ovšem v průběhu správního řízení žádný dopad do rodinného či soukromého života neuváděl, k podkladům pro vydání rozhodnutí se vůbec nevyjádřil.
9. Co se týká přiměřenosti dopadu napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce, žalovaný se jí v rozhodnutí zabýval a při posuzování žádosti žalobce ji zohlednil, i když samozřejmě pouze v mezích skutečností jemu známých z úřední činnosti.

Je jisté, že vazby na ČR za dobu svého pobytu si zde žalobce vytvořil, nicméně pořád ještě větší část života strávil v zemi původu, přítelkyně je rovněž ruské státní příslušnosti, do Ruska létá, jak je zjevné z přechodových razítek v jeho cestovním pase, čili vazby na zemi původu jistě neztratil. Co se týká partnerského vztahu, bude na rozhodnutí obou, zda budou udržovat vztah na dálku nebo přesídlí do země původu společně. Oproti tomu je třeba postavit odsouzení za úmyslný trestný čin, kdy se žalobce opakovaně (první trestní stíhání bylo podmíněně zastaveno) dopustil protiprávního jednání týkajícího přechovávání či nakládání s omamnými a psychotropními látkami.

10. Žalobcem uváděné rozsudky Nejvyššího správního soudu se týkají dopadu trestu vyhoštění, příp. správního vyhoštění do života cizince, čili nepřiléhají situaci žalobce. Žalobce dopad trestu vyhoštění a rozhodnutí o zamítnutí žádosti o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty do soukromého života jednotlivce považuje za obdobný. S tím ovšem žalovaný nemůže souhlasit, neboť neprodloužení platnosti zaměstnanecké karty bude sice znamenat pro žalobce nutnost vycestování z území, nicméně se mu nezakazuje další vstup na území.

Posouzení věci Městským soudem v Praze

11. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)], a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). V daném případě soud rozhodl o věci bez jednání, neboť účastníci řízení s takovým postupem nevyjádřili ve stanovené lhůtě svůj nesouhlas (§ 51 odst. 1 s. ř. s.)
12. Žaloba není důvodná.
13. Podle § 44a odst. 11 věta první zákona o pobytu cizinců ministerstvo platnost zaměstnanecké karty neprodlouží, nesplňuje-li cizinec podmínky uvedené v § 42g odst. 2 písm. a), b) a c), § 42g odst. 3 větě první nebo v § 42g odst. 4 anebo je-li důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti zaměstnanecké karty (§ 46e), a dále, jestliže Úřad práce České republiky – krajská pobočka nebo pobočka pro hlavní město Prahu vydal závazné stanovisko, že další zaměstnávání cizince nelze vzhledem k situaci na trhu práce povolit.
14. Podle § 46e odst. 1 zákona o pobytu cizinců ministerstvo zruší platnost zaměstnanecké karty z důvodů uvedených v § 37, z důvodu uvedeného v § 46 odst. 6 písm. b), d) nebo e) a dále, jestliže cizinci nebyla uznána odborná kvalifikace příslušným uznávacím orgánem.
15. Podle § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců ministerstvo zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec byl pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu.
16. Mezi stranami není sporné, že žalobce byl pravomocně odsouzen rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 5 ze dne 5. 10. 2021, č. j. 1 T 118/2021-130, za spáchání úmyslného trestného činu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy podle § 283 odst. 1 trestního zákoníku. Za tento trestný čin byl žalobci uložen podmíněný trest odnětí svobody v trvání 1 roku s podmíněným odkladem na zkušební dobu 2 let, dále peněžitý trest v celkové výši 50 000 Kč, který byl již uhrazen, a trest propadnutí věci. Rozsudek nabyl právní moci dne 3. 11. 2021.
17. V důsledku uvedeného odsouzení byly splněny podmínky pro použití § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců ve spojení s § 44a odst. 11 a § 46e odst. 1. zákona o pobytu

cizinců. Žalovaný na straně 2 až 3 napadeného rozhodnutí přitom podrobně odůvodnil, že k datu vydání napadeného rozhodnutí nebylo žalobcovo odsouzení za spáchání úmyslného trestného činu zahlazeno. Tento závěr žalovaného žalobce v žalobě nezpochyboval, pouze upozorňoval, že dne 4. 6. 2023 (tj. po vydání napadeného rozhodnutí) požádal o prominutí části trestu a vydání skutečnosti, že se osvědčil. I pokud by však došlo v průběhu soudního řízení k zahlazení odsouzení, což však žalobce ani netvrdí, jednalo by se o skutečnost, která nastala až po vydání napadeného rozhodnutí. Soud však správní rozhodnutí přezkoumává podle skutkového a právního stavu ke dni rozhodnutí správního orgánu. K totožnému závěru dospěl Nejvyšší správní soud v např. rozsudku ze dne 9. 10. 2013, č. j. 1 As 85/2013-51, v němž vyslovil, že „*ačkoliv byl ke dni rozhodování městského soudu stěžovatelův trest milostí prezidenta republiky ze dne 25. 8. 2010 prominut a jeho odsouzení bylo zahlazeno, stěžovatel tento potenciální žalobní bod neuplatnil v řízení před městským soudem. Zdejšímu soudu tedy nyní nepřísluší zahrnout předmětné prominutí trestu a zahlazení odsouzení do svých úvah. Navíc podle § 75 odst. 1 s. ř. s. v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu soud vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Rozhodnutí napadené správní žalobou bylo vydáno dne 9. 12. 2009. Prezident republiky stěžovatele omilostnil dne 25. 8. 2010. Je tedy zřejmé, že rozhodnutí správních orgánů, která posléze přezkoumal městský soud, nemohla zohlednit prominutí trestu a zahlazení stěžovatelovo odsouzení.*“ Dále lze odkázat také na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 9. 2015, č. j. 6 Azs 163/2015-47, a především na jemu předcházející rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 24. 6. 2015, č. j. 7 A 203/2010-87.

18. K argumentaci žalobce lze dále doplnit, že žalovaný při svém rozhodování nemohl zvažovat ani okolnosti spáchaného trestného činu, jakými jsou jeho závažnost či povaha. Stejně tak nemohl posuzovat pravděpodobnost žalobcova (proti)právního jednání v budoucnosti. Jak totiž uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 24. 9. 2015, č. j. 6 Azs 163/2015-47, „*Byl-li stěžovatel v době rozhodování o žádosti o prodloužení dlouhodobého pobytu (těsně před vypršením platnosti jeho dosavadního povolení) pravomocně odsouzen za úmyslný trestný čin, což stěžovatel nezpochybňuje, zcela zjevně na danou situaci dopadá § 37 odst. 1 písm. a); povaha ani typová či konkrétní závažnost úmyslného trestného činu zde nehraje roli.*“
19. Pokud jde o dopady napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce, soud předně uvádí, že zákon o pobytu cizinců nestanoví pro případ, kdy ministerstvo ruší platnost zaměstnanecké karty cizince, respektive kdy nedochází k prodloužení její platnosti z důvodu, že cizinec byl pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu, povinnost posoudit přiměřenost dopadů rozhodnutí dle § 174a téhož zákona. Z judikatury Nejvyššího správního soudu však vyplývá, že správní orgány jsou povinny zabývat se nad rámec povinnosti dle § 174a zákona o pobytu cizinců možným porušením čl. 8 Úmluvy, jenž upravuje právo na respektování soukromého a rodinného života. Článek 8 je přímo aplikovatelný a má přednost před zákonem (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2018, č. j. 6 Azs 422/2017 - 29, či ze dne 25. 8. 2015, č. j. 6 Azs 96/2015-30) v situaci, kdy cizinec před správními orgány sám nepřiměřenost zásahu do svého soukromého a rodinného života a porušení čl. 8 Úmluvy dostatečně konkrétně namítne (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 5. 2018, č. j. 6 Azs 201/2016-46, ze dne 22. 1. 2020, č. j. 10 Azs 256/2019-39, ze dne 12. 12. 2019, č. j. 10 Azs 310/2019- 2, ze dne 23. 12. 2019, č. j. 10 Azs 262/2019-31, či ze dne 19. 12. 2019, č. j. 10 Azs 263/2019-30).

20. V posuzovaném případě však žalobce v průběhu řízení neuplatnil žádnou konkrétní skutečnost, jež by založila povinnost žalovaného zabývat se výslovně otázkou dopadů rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života. K podkladům pro vydání rozhodnutí se žalobce vůbec nevyjádřil, ačkoliv své vyjádření avizoval (viz protokol o seznámení účastníka s podklady pro vydání rozhodnutí ze dne 3. 4. 2023). Pokud tedy žalobce zůstal v řízení pasivní, nemůže nyní vyčítat žalovanému, že nedostatečně zjistil skutkový stav věci. Navíc žalovaný se i přes pasivitu žalobce dopadem napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce zabýval, napadené rozhodnutí obsahuje dostatečné zhodnocení přiměřenosti dopadů a soud se se závěry žalovaného ztotožnil. Nelze tedy přitakat žalobci, že by žalovaný nepostupoval v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu či s mezinárodními závazky České republiky.
21. Žalovaný v napadeném rozhodnutí konkrétně uvedl, že žalobce je zletilý, svéprávný, zdravý, kdy dále z hlediska účelu požadovaného pobytového oprávnění deklaroval, že je schopen výdělečné činnosti v rámci běžné pracovní profese „sekretář“. Dále uvedl, že žalobce neidentifikoval blízké rodinné příslušníky, identifikoval pouze rodiče, avšak z ničeho nevyplývá, že by tyto osoby měly pobývat na území České republiky. Žalobce na území nevlastní ani nemovitý majetek. Žalovaný doplnil, že žalobce sice disponuje pobytovým oprávněním na území České republiky od roku 2015, kdy si mohl na území vytvořit již určité vazby, nicméně si měl být vědom, že přechovávání a distribuce omamných a psychotropních látek je závažným protiprávním jednáním. Pokud se pak žalobce v žalobě obecně zmínil o své partnerce, soud k tomu podotýká, že se jistě nabízí možnost udržovat jejich vztah na dálku, popř. přesídlit do země původu společně. Napadené rozhodnutí tedy samo o sobě nemohlo způsobit, že by žalobce nemohl být ve styku se svou partnerkou. Práci, kterou žalobce vykonává v České republice či tomu obdobnou činnost by pak jistě měl být schopen vykonávat i v zemi původu. Městský soud tedy přitakává žalovanému, že neprodloužením platnosti zaměstnanecké karty nebude zasaženo do rodinného a soukromého života žalobce s takovou intenzitou, aby tato skutečnost odůvodnila prodloužení zaměstnanecké karty.
22. Pokud žalobce považuje dopad trestu vyhoštění a rozhodnutí o zamítnutí žádosti o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty do soukromého života jednotlivce za obdobný, soud k tomu ve shodě s žalovaným uvádí, že se soudním trestem vyhoštění je vždy spojen zákaz pobytu na území České republiky, naproti tomu jakkoliv neprodloužení platnosti zaměstnanecké karty bude znamenat pro žalobce nutnost vycestování z území, ale nezakazuje se mu tím další vstup na území České republiky.
23. Závěrem soud považuje za nutné s ohledem na žalobní argumentaci zdůraznit, že napadené rozhodnutí nemá povahu správního trestu, nelze ho vnímat jako „druhý trest“ za trestný čin výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy, který žalobce spáchal a za který byl odsouzen. Je třeba mít na paměti, že odsouzeného stíhá nejen trestní odpovědnost za protiprávní jednání, kterého se dopustil, ale nese i odpovědnost za další důsledky tohoto jednání. To platí i pro žalobce a neprodloužení jeho zaměstnanecké karty v důsledku spáchání trestného činu.

Závěr a náklady řízení

24. Na základě shora uvedeného soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

25. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl plný úspěch žalovaný, avšak žalovanému v řízení žádné náklady nad rámec jeho běžných činností nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 15. srpna 2023

Mgr. Marek Bedřich, v. r.
předseda senátu